

CLEVELAND, OHION KUULUMISIA

Siveellisyys vaarassa! Kun ihmiset näin kesäkuunilla koettavat itseään virvotella, ja joutoajansa käyttävät uimiseen, johtuu siitä, että uimarannat täyttyvät etenkin sunnuntaisin. Kun kuumuus on kova ja uiminen ei oikein käy pänsä vaatteet päällä, pukeutuvat he asianmukaisiin uimapukuihin. Mutta nyt on huomattu, että se loukkaa siveellisyyskäsitteliä kun naisten uimapuvut ovat liian lyhkäiset ja kun ei ole sääntöä että pitäisi jokaisen käyttäa uidesaan sukkaa niin luonnollisesti useimmat ei niitä käytä. Nyt ovat viranomaiset tehneet sen havainnon, että se voi johtaa siveellisuuden vaaraan kuin naisilla on liian lyhkäiset uimapuvut. (Tekkee näet pahaa miehille nähdessä naisten paljaita säärinä.) On tullut määräys, että uimapuvut pitää ulottua polviin asti. Siksi kai ne uimahuoneelta lainatut naisten uimapuvut ovat nyt kaksi tuumaa pidennetty. Ehkäpä se siveellisyys on nyt jo vähän suojettu, siksi kun taas huomataan ne lyhkäisiksi pian kai, naiset, saamme määräraksen olla täydellisesti vaateetettuja ennenkuin saamme uida.

Elintarpeitten hinnat kauheasti laskee! Näin huutavat porvaripihit. Joka päivä aina on jos minkälaisia uutisia miten on havaittu, että elintarpeilla kiskotaan suuria voittoja, mutta nyt se pian loppuu, kun hallituksen viranomaiset tutkivat asioita ja antavat määräyksiä niiden alentamisesta. Tänään on taas uutinen miten sen ja sen hinta on alentunut sitten viime viikon, mutta kun menee markettiin tai puotiin niin huomaa että se onkin sentillä tai kahdella ylennetty. Joku määkintymistilassa oleva liha tai muu tavara on kyllä vähän alentunut mutta joka kelpaa syötäväksi niin siitä ei ainakaan ole alennettu. On vielä monta työlläisäitä, jotka lukevat näitä uutisia ja uskovat todella että nyt siitä pian saa jo ruokaakin rahallaan jalka ne herrat nyt vaan kerkiää tutkia niitä hintoja; olen monen kuullut ihan tosissaan sanovan että kyllä ne hinnat nyt pian alentuvat. Mutta ajatella mikä näillä syöteillä on tarkoituksena. Te tiedätte että tulot ei tahdo riittää menoihin ja siitä johtuu että työlläiset ovat ruvenneet laskemaan että nyt täytyy tietysti saada lisää palkkaa ja työttymättömyyden osotuksia on ilmassa, ne lukemattomat lakot een osottavat. Nyt koetaan näitä työttymättömiä ihmisiä lohduttaa sillä, että elintarpeiden hinnat alenevat jalka on keritty tutkia! Toiselta puolen koetaan porvarit myöskin käyttäa tätä vaalisyöttinä, että he nyt ovat niin työvien puolta ja hankkivat elintarpeille rahainnat! Kännestääkö meitä jos sattuisi että se tutkiminen jäisi vielä kesken niin olisi parempi että olisi ohjaksissa vielä käsin! —

Mutta jalka vaalit ovat ohi ja porvarit edelleen vallassa niin tiedätte että nuo ihanat unelmat elintarpeiden alenemisesta ovat häipyneet taas väheksi aikaa.

Lääkärikirjoissa ja muissa lastenkasvatustutkimuksissa on neuvoja äideille miten ruokkia ja vaateetetaan lapsensa. Koulussa myös annetaan lapsille usein tietää että kahvi ja tee on vaarallista, teidän täytyy juoda maitoa. Ja se tai tämä ruokalaji ei ole sopivaa lapsille, täytyy syödä paljon hedelmiä ja kasviksia. ... Täytyy hymyillä noille kauniille neuvuille kun ei missään noissa kirjoissa ja neuvosten yhteydessä mainita miten työväispuole, jossa on viisikin lasta (puhumattakaan useammista) voi nouta poloisia noin kasvattaa. Se tietysti jää meidän itsemme laskettavaksi. Oletteko te työlläisäidit voineet täyttää tänä kesänä edes osapuoleen näitä ohjeita kun hedelmät maksavat tänä suvena 15—20c kori jossa on 5 päärynää eli 5 omenaa? Kasviksia saa

kourallisen 25 sentillä. Täällä Clevelandissa on kuulemma ajettu useita kuormia hedelmiä ja marjoja kaupungin laitaa, jonne ne on ikakuoppiin haudattu! Miksi? Siksi, että hinnat voi pysyä korkealla. Ajatella köyhät lapset eivät koskaan voi saada hedelmiä kun niitten hinta on niin korkea mutta keinottelijat voivat haudata ne ikakuoppiin mätänemään ennenkuin laskevat hintoja niin, että voisi köyhä työlläislapsi edes joskus saada kunnollista ravintoa. Tällainen on nykyinen järjestelmä. Tuhansia lapsia näkee nälkää ja tuhansia on huonosti ravittuja. Ainoastaan pieni murto-osa tämänkin kaupungin lapsista on täydellisesti ravittuja, vaan sittenkin kaupungin laitaaan ikakuoppiin viedään ruokaa mätänemään!

Tämän kaupungin köyhille lapsille on leikkikentille varattu opettajat kuten viime kesänäkin kun näitä lapsia viedään kerta viikossa ulmaan kaupungin uimahuoneille jossa he kyllä saavat vapaasti uida ja käyttää pukuja. Mutta matka tuonne rantaan on tavallisesti pitkä useista puistoista ja kun kaupungilla ei tänä vuonna ole varaa antaa noille lapsille autoa, niin on kehoitettu rikkaita ihmisiä tien varsilla antamaan näille lapsille vapaata kyytiä. Lapset seisovat tuolla rantakatujen varsilla opettajainsa kanssa ja huutavat ohikulkijalle autolijalle: antakaa meille kyytiä? Mutta monet ajavat välinpitämättömästi ohi. Siinä he saavat huutaa hyvän aikaa ennenkuin joku viitsii pysähtyä ja ottaa heitä autoonsa. Kyllä se niin on, että rikkaitten koirat ne saavat kyllä mukavasti ajella näin kuumalla, eivät tarvitse kävellä vaan köyhän lapset ja vanhuksat saavat kufnasta ilmasta huolimatta käydä monta mailia. — Eiköhän me työlläiset voitaisi tämänkin asia korjata. Kun äänestämme omat edustajamme kaupungin valtuustoon niin he tulevat kyllä valvomaan että noille lapsille varataan myös kaupungin puolesta vapaa kyyti ulmarantaan ettei heidän tarvitse armoa anellen pyytää rikkaita elostelijoita autoa kyytiä? — Svea.

NEW ROCHELLE, N. Y.

Kesän kukoistuksen aikaa kulhtua ja ilmat muuttuvat vähtellen kylmiksi ja sateisiksi. Syksy tuo ihmisille monenlaisia ajatuksia ja tehtäviä.

Aika missä elämme on ristiriitaisista ja sekaista. Puolue-elämässä on tapahtunut sekaannusta, kukin sanoo olevansa oikeassa ja toisen olevan väärässä. Toiset väittävät menevänsä oikein "pikajunalla" ja toiset muka mennä junaavat hitaalla paikallisjunalla sinne toivottuun vapauden valtakuntaan — sosialismin voittoon.

Ehkä monikin, toivoo osastomme halvaantumista, mutta toivottavasti niin ei tule käymään. Meillä kyllä menee monivuotisia ahkeria toimittajia pois, ikävä kyllä, joka kyllä halitaa toimintaamme, mutta meidän täytyy ryynnistää vaan voimalla ja järjellä eteenpäin. Meidän täytyy hommata hyviä opettavia ohjelma-iltamia jne. Ehkä ne New Rochellen kuuluisat myyjäisetkin piakkoin nähdään. Nyt on vaan pääasia siinä kuka vikkelämmin neula ja langaa liikuttaa. Kalkki naisekseen mukana! Raukkahan se on, joka toisten valmista vartoo, eikä itse mitään tee. Toveruudella, SYLV.

HANNA, WYOMING.

Ja ettei noita muistutuksia kovin usien tulisi, niin piirrän jotain tämän kolkkyän kuulumisista, vaikka ei ne kuuluiset nykyään kovin suuria olekaan, sillä osaston toiminta on hyvin hiljaista taas kesän aikana. Näytelmäseura ja ompeluseura ovat "kesälomalla," samoin kuin ihanneliittokin, odottamassa

syksyn tuloa, joka ei enää kaukana olekaan.

Lauluseura on koettanut pysytellä hengissä vaikka vähillä voimilla. Meillä oli kokolaila onnisutut konsertti-iltama tämän kuun 2 p:nä, jossa esitettiin useita lauluja, näyttökappale "Rakkautta ja politiikkaa" sekä kuplettilaulua tavallista isomman viulun säestyksellä esitti Kalle Hautamäki; lopuksi oli kuvaelma ja loppujen lopuksi lattian siilystä orkesterin säestyksellä.

Töitä täällä tehdään taas nykyään joka päivä. Alkukesästä pidettiin 5 pyhää ja 2 työpäivää viikkoon, joten paljon työlläisiä on mennyt muille markkinoille työvoimaansa kaupalle ja osa on lähtenyt aikomuksella asettua maanviljelijäksikin. Tämän kuun alussa läksi muun muassa Jack Kohtala perheineen Idahoon. Kohtalassa menetti osasto, sekä osuuskauppa ahkeran ja väsymättömän toimihenkilön. Siis toivon parhainta "lukia" ja loppumatonta luokkataistelutarmoa heille edelleenkin, sillä onhan työtä kylliksi. Kaikkialla olisi saatava työlläiset näkemään asemansa, joka ei nykyään kovinkaan kiitettävä ole, kun elintarpeetkin ovat ainakin pilviin asti korotettuna hintojensa puolesta, olipa palkatkin mitä tahtoo.

Ikävän huvimatkan tekivät Denveriin, Colo., Väinö Linna ja Henry Kuoppalan perheet kun Kuoppalan lapset ja Mrs. Linnan pienen tyttönsä kanssa sairastuivat kurkkumätään, joten joutuivat sairaalaan puoleksitoista kuuta. Nyt ovat toiset jo palaneet terveinä kotihansa, vaan Linnan pieni tyttö Alli kuoli. Hän oli kuollessaan vähän yli 4 vuotta vanha. Todella ikävä vanhemmille, kun menettivät ainoan lapsensa. Kurkkumätää on ollut täällä Hannassakin, vaan tällä kertaa ei ole suomalaisia sairaana.

E. M. HAKALA.

Pilvilinnoja

(Kuluttajain lehdestä.)

Muistan hänet vielä vallan hyvin. Useita vuosia sitten olin kerran pitemmän aikaa työskennellyt hänen kanssaan samassa konttorissa. Sattumalta näen nyt lehdestä, että hän on kuollut.

Johtuu mieleeni muuan ilta, jonka hänen pyynnöstään vietin kerran hänen asunnossaan.

Hän oli silloin jo yli neljäkymmenvuotias, pieni hinterä ja vähäpätöinen. Kasvot näyttivät liian nuorilta hänen ikäänsä katsoen, ja silmät, joiden katse oli vieno, uneksiva, muistuttivat työntönsiä.

Hänen vaimonsa joutui hämilleen odottamattoman vierailun johdosta. Hän näytti melkein tyttömäiseltä levottomine surullisine silmineen, jollaiset on naisilla, joiden täytyy alituisesti pitää varansa säästääkseen ja saadakseen riittämään talousrahojen vähäiset pennokset, aina vain pitää niistä kiinni, kuten kana huolehtii poikasistaan, kun haukka näkyy ilmassa — tässä tapauksessa vaan ei haukka katoa koskaan ilmasta.

Keskustelu kulki aluksi siihen tavalliseen suuntaan, jollaista se on kun tuntemattomat tulevat yhteen. Nämä ensimmäiset sanat, jotka vaihdetaan ovat kuin sielujen hiljaista tunnustelua, jolla hankitaan varmuus siitä, kuka on edessä.

Neljännestunnin kuluttua aion lähteä.

Mutta ei, siitä ei puhuttakaan. Sehän olisi loukkaus. Tosin ei oltu oikein valmistettu vierasta varten. Mutta jos tahtoisin tyytyä — vaatimaton illallinen —

Hän tarjosi minulle sikaarin. Me poltimme. Hän pakisi, minä kuuntelin.

Lopuksi tulivat pilvilinnat. Pilvilinnoihin kietoutuu ihminen.

Minä kysyin: "No, entä jos olisitte rikas, niin mitä tekisitte silloin?"

"Niin", naurovi hän, "jos! — Mutta kyllä, otaksukaamme, että niin olisi! Paljonko arvelisitte minun omistavan? Sehän ratkaisee asian."

"Paljonko itse haluatte, — kaksi kolmesataa tuhatta?"

"Sillä voi jo jotakin alkaa. Voisi matkustaa. Esim. Egyptiin. Tai Intiaan. Kulkea kerankin palmujen alla. Ratsastaa norsun selässä tiikerijahtiin."

Olipa tavatonta ajatella tuota pientä kirjuria esiinpistävine olkapäineen, ja työntönsilmineen mestästävässä tiikereitä.

"Mutta eihän aina voi matkustaa", hymyilin minä. "Matkoihininkin väsy. Sanokaapa, mitä sitten, jos Intia olisi jo takanamme."

"Eipä niinkään", torjui hän innokkaasti. "Minä en väsyisi milloinkaan matkustamiseen, ja maailman on niin avara. Eikö totta, Miili, me emme niinkään helposti joutuisi neuvottomiksi?"

Hänen vaimonsa silmät loistivat, kuten loistavat kaikkien köyhien silmät, kun he kuvailevat olevansa rikkaita.

"Minä en matkustaisi", sanoi hän. "En ainakaan kauas. Kuitenkin haluaisin kerran päästä kotiseudulleni Schlesiaan, pari viikoksi. Mutta sitten —"

"Niin, sitten?"

"Sitten ostaisin minä maalta talon. Ei liian suurta, ei. Sen tulisi sijaita puutarhan keskellä. Kukkia pitäisi siellä olla. Siisiä kunnuskukkia, valkeita liljoja, neilikkoita, ruusuja. Ja talon takana vihannestarha, jossa olisi kaikki mitä kuuluu keittiöalouteen. Kanala myös pitäisi olla. Siisti huone valkeine kanoineen. Talon alakerrassa olisivat asuinhuoneet. Mutta ylhäällä pitäisi olla kamari, aivan valkea. Ja kamariassa —"

Pieni, kalpea vaimo vaikei hetkeksi ja sanoi sitten päättävästi:

"Ja lapsi pitäisi meillä myöskin olla. Se saisi oman pienen vuoteen, jossa olisi siikkiset verhot."

"Mutta, Miili!" keskeytti hänet kirjuri ja yritti sukkelaa käännettä. "Lapsi... Eihän selaista toki voi ostaa!"

"Ja kaappi pitäisi myös olla, yksinomaan lasta varten. Ja lastenlehti tulisi saada taloon ja vaunut, jossa minä työntelisin sitä puutarhassa. Pienen lammin toivoisin niin johonkin puutarhan kolkkaan. Siinä uiskentelisi pari joutsenta, joita me ruokkisimme."

"Kyllä, tiedänhän minä", huokasi nuori rouva ja vaikei, ja silmien loiste sammui.

"Siis on paras pysyä matkoissa. Yhdellä matkalla unohtetaan paljon, Miili. Minun matkasuunnitelmatkin lienevät lopuksi aivan yhtä hulluja. Mutta jotain ihmisellä pitää olla ilokseen", häntäntä hän jälleen hymyillen minun puoleeni. "Siksi olenkin hankkinut itselleni kokoelman näköalakortteja. Huvittaisikohan se teitä?"

Hän otti kaapista pöyhivärsian ja alkoi esitellä minulle korttejaan.

"Katsokaas, tuossa on Kairo. Ja tuossa Bombay. Tiedänhän minä, etten pääse sinne koskaan. Mutta kun me istumme niin istuin vaimoni ja minä, ja minä otan joskus kuvat esille..."